

for Ændringsforslag Nr. 10, fremhævede alle de store Fordele, som efter hans Mening ville flyde for Banken af den sluttede Overenskomst, kan jeg ikke være enig med ham deri. Jeg tror, at disse Fordele ere fuldkommen vederlagte gennem de Forpligtelser og Indskrænkninger i Bankens Frihed, som denne ved den trufne Overenskomst har paataget sig. Jeg skal derfor fraraade Ændringsforslag Nr. 10.

De andre Ændringsforslag, som jeg hentydede til, der ere af en væsentlig Betydning, ere Ændringsforslag Nr. 3 og Ændringsforslag Nr. 6 og hvad dermed staar i Forbindelse. Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa, at § 8 skal udgaa, altsaa at Finansministerens Adgang til at kunne komme til Stede ved Rente- og Diskontonoteringerne og gøre sin Mening gældende, skal bortfalde, og Ændringsforslag Nr. 6, og hvad dermed staar i Forbindelse, gaar ud paa, at Kongen kun skal udnævne en af Bankens Direktører. Jeg kan ikke tiltræde disse Ændringsforslag, fordi jeg tror, at de ville volde meget væsentlige Hindringer for Lovforslagets Gennemførelse i det hele, og jeg kan heller ikke se nogen Grund til disse Ændringer.

Hvad først Finansministerens Adgang til at deltage i Rente- og Diskontoansættelserne angaar, skal jeg dog sige, at om end det er en Sag, der vel i Hovedsagen vedrører Nationalbanken, vedrører den dog ogsaa og kan i alt Fald til Tider komme til at vedrøre Finansernes Bestyrelse, saaledes som jeg allerede ved 1ste Behandling havde den Ære at udvikle. Og naar saa Forholdet er det, at Finansministeren alene skal være en af 6, der kunne afgive Stemme, er det en saa ringe Indflydelse og Myndighed, der er givet ham, at den paa ingen Maade kan tænkes at komme til at træde Bankens Interesser for nær. Det vil jo i Virkeligheden kun sige det samme, som at Finansministeren faar en Lejlighed til at fremkomme med de Oplysninger, som han til det givne Øjeblik maatte sidde inde med, og til at udtale sig for at faa dem tagne i Betragtning og til med denne ene Stemme af 6 at stemme derfor. Hvis de Oplysninger, Finansministeren i det givne Tilfælde kan bringe, ere uden Betydning eller af uvæsentlig Betydning, kan man sige sig selv, at saa vil det ikke lykkes ham at faa sin Mening ført igennem; og omvendt, hvis de Oplysninger, han kan bringe, ere af saadan Betydning, at de vinde Tilslutning i Direktionforsamlingen, finder jeg, det er godt, at han har haft Lejlighed til at komme til Stede og

fremsette disse Oplysninger. Naar det er blevet sagt, at det vilde kunne volde, at kostbar Tid gik tabt, skal jeg dog bemærke, at det jo ikke er forlangt, at Finansministeren skal have noget bestemt Varsel. Det er et Spørgsmaal, man meget godt kunde forhandle om og meget let kunde blive enig om. Dersom det f. Eks. bestemmes, at han, eller rettere sagt Finansministeriet — thi det er vel ikke altid, han er til Stede i Finansministeriet, han kan jo f. Eks. være til Stede her i Rigsdagen i det givne Øjeblik —, med et bestemt, ganske kort Varsel skal have Underretning, vilde man være kommen ud over denne Vanskelighed.

Hvad Spørgsmaalet om de to Direktører angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, at den kongevalgte Direktørs Stilling vil blive den samme som de andre Direktørers. Det vil ikke alene blive den at passe paa, at Oktrojen bliver overholdt — at Oktrojen ikke skulde blive overholdt, nærer jeg slet ikke nogen Frygt for —, men den kongevalgte eller de kongevalgte Direktørers Stilling vil blive den, at de medvirke i Bankens hele Ledelse. Og deri ere Staten og Samfundet betydeligt interesserede. Naar nu Aktionærerne faa Adgang til at bestemme, hvem der skal være Repræsentanter, og disse Mænd have Adgang til at vælge de repræsentantvalgte Direktører, bliver, forekommer det mig, det nødvendige eller i alt Fald det heldige i, at der er mere end en kongevalgt Direktør, ganske indlysende i Fremtiden. — Jeg maa maaske i Forbigaaende sige, at jeg er selvfølgelig ganske enig med den ærede Ordfører i, at den landbrugskyndige Direktør, der maatte blive valgt, bør ikke ved egen Virksomhed være indskrænket i paa behørig Maade at kunne varetage sin Stilling som Direktør, men jeg mener paa den anden Side ikke — og det gør den ærede Ordfører vist heller ikke —, at man kan forbyde ham at have egen Virksomhed paa Landbrugets Omraade.

Det er blevet sagt i Udvalgsbetænkningen, at disse Bestemmelser i § 8 g. om de to kongelige Direktører stride mod Oktrojen og mod Oktrojens Tankegang og det Løfte, der findes i Oktrojen om, at Kongen ingen Sinds middelbart eller umiddelbart vil indvirke i Bankens alene ved dens Oktroj og Reglement lovbundne Bestyrelse. Men det er jo i Virkeligheden ikke Tilfældet. Det vilde være Tilfældet, hvis man i den Tid, for hvilken den nuværende Oktroj gælder, altsaa i 90 Aar fra 1818, vilde søge at indvirke paa Na-